

รธน. มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

พ.ร.บ. ล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๙๐/๑๒ (๔)

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดี ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ผู้ค้าประกัน แต่ไม่ฟ้องลูกหนี้ชั้นต้น เนื่องจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ชั้นต้น แม้จำเลยโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๙๐/๒ (๔) ที่ห้ามฟ้องลูกหนี้ที่ศาลล้มละลายมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการแต่ไม่รวมถึงผู้ค้าประกันของลูกหนี้ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และวรรคสามก็ตาม แต่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางไม่ได้นำพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๙๐/๑๒ (๔) มาใช้บังคับแก่คดี กรณีไม่ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญจึงยกคำร้อง

ย่อโดย นางสาวพัลลภา ดาเกลี้ยง
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญปฏิบัติการ

นายปฐมพงษ์ คำเขียว
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๕

นางสาวณิชภา ภูมินายก
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๒

นายมนตรี กนกวารี
ผู้ทรงคุณวุฒิด้านคดี รักษาการแทน
รองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจ